

หยุดอยู่สู้โลกพาลา จนกว่าอรุณรุ่งราง

รางวัลวรรณศิลป์อุษเชนี
ครั้งที่ ๖

ผลงานที่ได้รับรางวัล การประกวดวรรณกรรม

“วรรณศิลป์อุษเชนี” ครั้งที่ ๖ หัวข้อ

“หยุดอยู่สู้โลกพาลา จนกว่าอรุณรุ่งราง”

ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๕

รางวัลวรรณศิลป์อุชเชนี
Eugénie Memorial Literary Awards

ผลงานที่ได้รับรางวัล การประกวดวรรณกรรม
“วรรณศิลป์อุชเชนี” หัวข้อ
“หยดอยู่สู่โลกพาลา จนกว่าอรุณรุ่งราง”
ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๔

CSCT

สมาคมเป็นมิตรแห่งอักษร
In Thai Language of World

คำนำ

ขอหยัดยืนอยู่ คู่เธอ ไม่ร้างลา

เกล็ดก้อนน้ำตานัน เธอสะอึกอื่น เนื้อตัวโยน โอนสะท้านไหว กระพริบแต่ต
ยังคงพรายแสง แต่เธอไม่อาจรู้ว่ามันคือยามใด เมื่อคำคืนเหมือนประหนึ่งกลางวัน
และกลางวันนั้นก็มิอาจข่มตา เสมือนนิทรายามคำคืน ความสูญเสียจุดกระชากกลา
กู่ ทั้งร่างกายให้บอบช้ำ แต่หัวใจเจ็บร้าวกว่านัก ก็ครั้งแล้วที่เธอเฝ้าบอกตัวเองและ
คนรอบข้างว่าเธอจะกลับไป ไม่มีเวลาคือข้ออ้างหรือความเป็นจริงเธอแยกไม่ออก
พวกเราก็แยกไม่ออกเช่นกัน คำว่าไม่มีเวลาอาจไม่ใช่คำของเธอเท่านั้น แต่นั่นคือ
ร่างไร้วิญญาณตรงหน้า ให้เธอเจ็บปวด พุ่มพวยแค่นั้น ก็ไม่สามารถเรียกให้วิญญาณ
ของเขาคืนร่างฟื้นขึ้นมาได้ เธอยังคงต้องหยัดอยู่คู่ต่อไปบนโลกใบนี้ เธอมีคำถามในใจ
ว่า”จนถึงเมื่อไหร่กันนะ...”

เรามีคนทุกข์และผู้สูญเสียมากมายจากเหตุการณ์โควิด 19 ในช่วงที่ผ่านมา
มาตั้งแต่ปลายปี 2019 ผ่าน ปี 2020 ปี 2021 รวมถึงเหตุการณ์แห่งความสูญเสียอีก
มากมาย แน่นนอนบางคนเสียสูญเสีย จวบมาจนถึงปีนี้ 2022 การประกวดวรรณกรรม
วรรณศิลป์อุซเซนี ได้เดินทางมาถึงปีที่ 6 เราเดินทางทุกซอกซอของมนุษย์โลกมา
ร่วมกัน เพื่อจะหยุดทบทวนและรำพึงว่า เรายัง “หยัดอยู่สู่โลกพารา...” กันอยู่
หรือไม่อย่างไร เรายังเป็นกำลังใจให้กัน เรายังปลุกปลอบโยนกันด้วยภาษาที่สวยงาม
ซับซ้อนบทกวี หรือเรียบเรียงความคิด สู้บทความเพื่อส่งสาส์นแห่งวรรณศิลป์
ตามเอกอุชกวีอย่าง อ.ประคิดน ชุมสาย ณ อยุธยา หรืออุซเซนีกวีที่พวกเรารักในผลงาน
และชีวิตอย่างไม่มีวันเสื่อมคลาย

สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย ร่วมกับ สภาการศึกษาคาทอลิกแห่ง
ประเทศไทย คณะภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร กรมส่งเสริมวัฒนธรรมกระทรวง
วัฒนธรรมและสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้ร่วมกันจัดการประกวดวรรณกรรม
รางวัล”วรรณศิลป์อุซเซนี” ขึ้นอีกครั้งซึ่งเป็นครั้งที่ 6 ประจำปี 2565 ภายใต้หัวข้อ
“หยัดอยู่สู่โลกพารา จนกว่าอรุณรุ่งราง” โดยการประกวดได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท
คือประเภทกลอนสุภาพ และประเภทความเรียง ในแต่ละประเภทจะมี 2 ระดับ
คือ ระดับนักเรียน และระดับประชาชน ในปีนี้มีผลงานเข้าร่วมทั้งสิ้น 571 ชิ้นงาน
ในทุกระดับ โดยมีคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเป็นต้นศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์

และทุกปีผู้ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศยังได้รับโล่พระราชทานสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณ อย่างล้นพ้นต่อคณะผู้จัดงานเสมอมา

ทุกครั้งที่ของเวทีประกวดย่อมมีผู้ชนะ ผู้แพ้ ผู้ผิดหวัง ผู้สมหวัง ผู้ได้รางวัล ผู้ที่ไม่ได้รับรางวัล การตัดสินถูกตีกรอบในข้อจำกัดของเหตุผลนานัปการ แต่ที่สุดแล้ว เมื่อตัวอักษรได้ถูกร้อยเรียงขึ้น จากความคิดแห่งความปรารถนาดี ตัวอักษรเหล่านั้น ก็สลักเสลา สวยสดงดงามเกินกว่ารางวัลใดจะเหมาะสม และเทียบเท่าได้ การประกวด ในเวทีนี้หวังเช่นนั้น หวังให้การประกวดเป็นบันได เส้นทาง หรือสะพานที่ทอดผ่าน ไปสู่ ความรัก ความเห็นอกเห็นใจ การปลุกปลอบโยน ประโลมชีวิตต่อกัน เพื่อให้ ทุกคนสามารถหยดยืนขึ้นได้อีกครั้ง ไม่รู้ว่าจบจนถึงเมื่อไหร่ แต่เมื่อแสงอาทิตย์ขึ้น ณ ขอบฟ้า เมื่อใด แสงสว่างวาบนั้นก็บอกให้ สู้และก้าวต่อไปเสมอ

เสียงเข็มนาฬิกาเดินบอกเวลาแต่ละชั่วโมง นาฬิกา และวินาที เธอยังคงเงิบงัน เข็มนาฬิกาที่เดินผ่านไปแต่ละนาทีล้วนมีความหมาย เธอรู้สึกเหมือนสูญเสียทุกสิ่ง โลกทั้งใบแตกสลายไปภายในเศษเสี้ยววินาที จนเมื่อเธอเงยหน้าขึ้นหยดขึ้นมาอีกครั้ง จากที่ไม่เห็นใครเพราะมัวแต่ก้มหน้าสลวนอยู่กับตัวเอง เปลี่ยนมาเป็นพบเห็นผู้คน มากมาย พวกเขาเ็นอยู่ตรงนั้นกับเธอ บางคนส่งยิ้ม บางคนร้องไห้ไปด้วยกัน บางคน ชูมือเป็นสัญลักษณ์ของกำลังใจ บางคนผายมือขึ้นเบื่องบนวิงวอนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ฯลฯ มีคนทุกซี่ยากอยู่อีกมากมาย แต่เราเ็นหยดอยู่ด้วยกัน เป็นกำลังใจ และพร้อม เผชิญฝ่าลม ฝน ฟ้า ที่เมื่ออาจห้ามปรามได้ด้วยเงื่อนไขของความเป็นมนุษย์ปุถุชน เธอก้าวออกไปเพื่ออยู่ร่วมชีวิตต่อไปกับพวกเขา เพื่อนพี่น้องที่เธออาจไม่เคยเห็น เพราะมัวแต่ก้มหน้าและวุ่นวายอยู่กับเรื่องของตน เธอไม่ถามอีกแล้วว่า สิ่งเหล่านี้ จะจบเมื่อไหร่ เพราะเธอรู้ว่า เมื่อแสงอาทิตย์สาดส่องมาคราใด อรุณรุ่งรางแห่งวัน ใหม่ก็กำเนิดขึ้น เพื่อให้เราได้หยดยืนอยู่ สู้ชีวิตกันต่อไป แต่อบอุ่นกันหัวใจ เพราะ แท้จริงแล้ว เราไม่เคยยืนอยู่เพียงลำพังเลย

ขอเป็นส่วนเล็ก ๆ ส่วนหนึ่ง ในการมอบกำลังใจให้กับทุกคน บนการเดินทางบนโลกใบนี้

คุณพ่อนุชา ไชยเดช

ผู้อำนวยการสื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย

โครงการประกวดวรรณกรรมรางวัล “วรรณศิลป์อุชเชนี”

เออเชนี ประคิด ชุมสาย ณ อยุธยา หรือที่เรารู้จักในนามปากกา “อุชเชนี” มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ แม้จำนวนไม่มากแต่ทรงคุณค่า และโดดเด่นทางด้านวรรณศิลป์อย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นกวีนิพนธ์ เช่น “ขอบฟ้าขลิบทอง” “ดาวส่องนภาดิน” หรือความเรียงร้อยแก้ว อย่าง “เพียงแต่เม็ดทราย” ในนามปากกา “นิต นรารักษ์” นอกจากผลงานการเขียน ซึ่งก่อให้เกิดแรงบันดาลใจมากมายสำหรับผู้รักทางด้านวรรณศิลป์แล้ว การใช้ชีวิตที่เรียบง่ายอ่อนโยนเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ยังเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับการดำเนินรอยตามอีกด้วย

“อุซเซนี” เกิดเมื่อวันที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๒ สำเร็จการศึกษาระดับประถม และมัธยมจากโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ระดับอุดมศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับทุนไปศึกษาต่อทางวรรณกรรมที่มหาวิทยาลัยซอร์บอนน์ ปารีส ประเทศฝรั่งเศส เคยผ่านงานหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา งานประชาสัมพันธ์ที่สมัยนั้นถือเป็นเรื่องใหม่ งานจิตอาสาเพื่อสังคม และงานรับใช้พระศาสนาจักรคาทอลิก ทั้งในเรื่องงานหนังสือ เอกสารสำคัญสำหรับสอนในสถาบันเตรียมผู้ที่จะเป็นบาทหลวงหรือนักบวชชาย-หญิง และสำหรับฆราวาสทั่วไป

“อุซเซนี” ได้รับการยกย่องให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ จากคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ และยังได้รับรางวัลอื่นๆ ทั้งรางวัลทางด้านวรรณกรรม อาทิ รางวัลพานแว่นฟ้าเกียรติยศ จากรัฐสภาร่วมกับสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยหรือรางวัลในหน่วยงานของศาสนาอาทิรางวัล “Achievement Awards” จากสื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทยและเครื่องประดับเกียรติยศของสมเด็จพระสันตะปาปาซิลเวสเตอร์ชั้นอัศวินกางเขนใหญ่ อุซเซนีถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนบ่งบอกถึงผลงานและชีวิตอันน่าจดจำ และสานต่อคุณงามความดีของอุซเซนีที่ได้อุทิศตนไว้

สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย ร่วมกับสภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย คณะภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม และสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย จึงได้จัดโครงการ ประกวดวรรณกรรมรางวัล “วรรณศิลป์อุซเซนี” โดยคัดสรรและพิจารณาผลงานเขียนที่มีเนื้อหาและลักษณะตามเกณฑ์ที่กำหนดจากผลงานเขียนที่ส่งเข้าประกวดทั่วประเทศ เพื่อพิจารณาตัดสินมอบรางวัลแก่นักเขียนที่มีคุณภาพดี โดยแบ่งงานเขียนเป็น ๒ ประเภท ดังนี้

๑. ประเภทกลอนสุภาพ
  - ระดับนักเรียน
  - ระดับประชาชน
๒. ประเภทความเรียง
  - ระดับนักเรียน
  - ระดับประชาชน

ภายใต้หัวข้อการประกวด **“หยั่งอยู่สู่โลกพาลา จนกว่าอรุณรุ่งราง”**

“วรรณศิลป์อุซเซนิ” ครั้งที่ ๒

๒

หยั่งคอยู่สู่โลกพาลา จนกว่าอรุณรุ่งราง

วัญเอ้ยวัญมา

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน

ธีรวัฒน์ ยิ่งถาวร

-1-

ค่านางโหยหวนครวญเพลงเท่
ขณะผ่อนสายเปลอยู่เนิบนิ่ง
เพลงแม่แว่วหวานปนหวาดประวิง
เสียงโศกเข้าสิงน้ำเสียงนั้น

กรำฝน กรำแดด ลีบแปดหนาว
ออกก้าวครั้งแรกช่างแผกผัน
ทารกผลิกายเป็นชายฉกรรจ์
ก้าวผ่านวานวันวัยทารก

แลลูกจากเรือนลาเพื่อนเล่น
ก่อนเห็นออกอ้อนไม่ห่างอก
บัดนี้ลูกน้อยตั้งลูกนก
โผผกเข้าเมืองเมินคบไม้

-2-

สังคมสับสนประจัญประจัญ
หลับฝันตื่นฝันกลางเมืองใหญ่
ฝูงคนนับล้านละลานไป
ล้นหลามหลากไหลแต่เรือร้าง

ความจำ, สูญหายก็หลายสิ่ง
ความจริง, สูญหายก็หลายอย่าง
มองผู้ร่วมทุกข์ผู้ร่วมทาง
พวกเราเคืองคว้างไม่ต่างกัน...

หลงหน เดินหา หาแห่งหน
คล้ายสัตว์จักรกลเที่ยวต้นต้น
ติดกรอบกลวงกลวงบ่วงปัจจุบัน
ติดกรอบตีบตันอึดตายตัว

สีแสงแยงฟ้าประดาประดับ
ฟ้ากลับมืดครึ้มสะลิมสลัว
ใจพริ้นพานนี้กระลิกกระรัว
ทั้งกลัวทั้งกล้าประดาประดับ

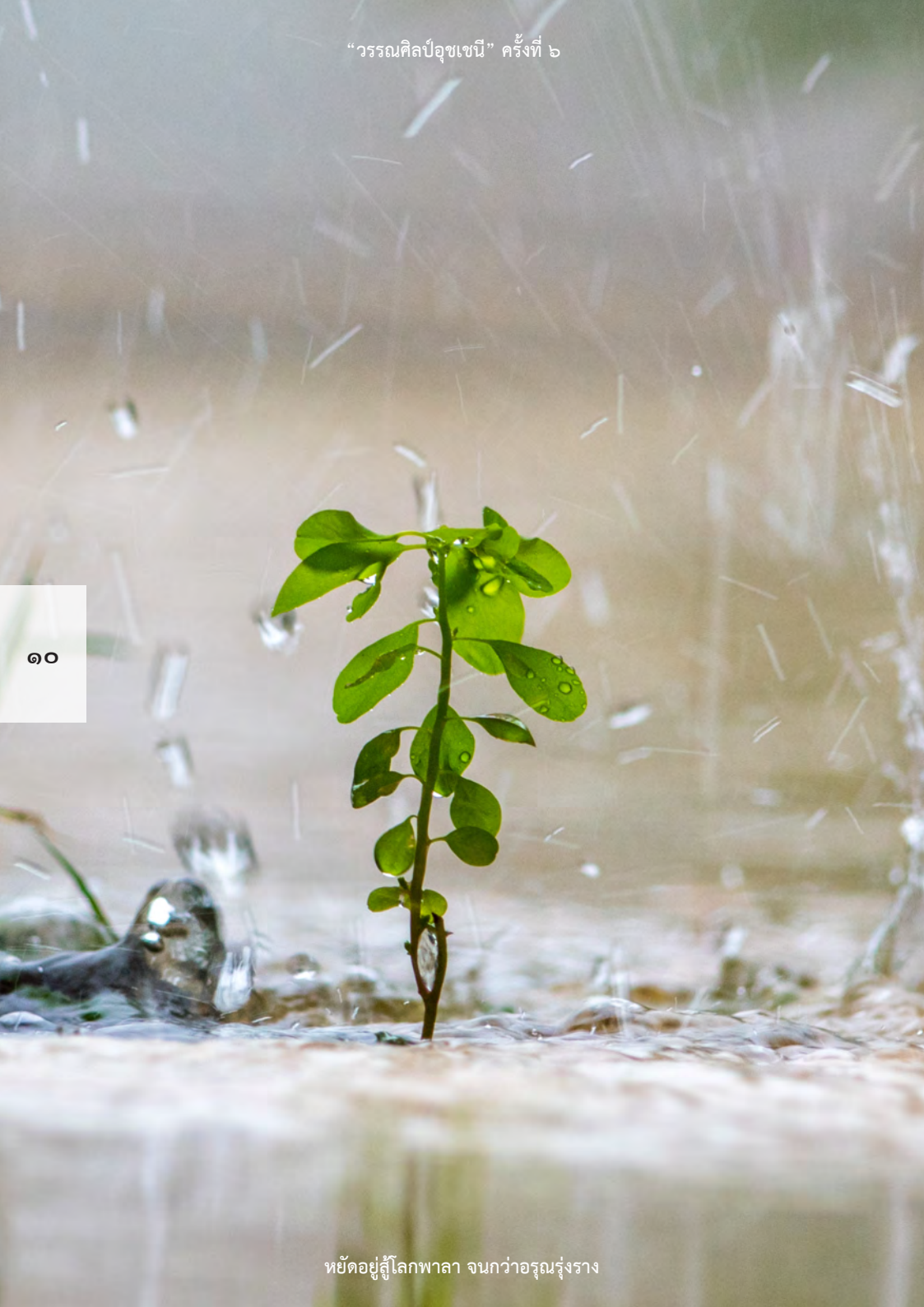
-3-

ชายหนุ่มหนีกรุงคืนทุ่งเก่า
นัยน์ตาแสบเศร้าดูเปล่าหวัง
“ฉันอยากร้องไห้ให้แม่ฟัง”
บอกเล่าความหลังที่ค้างคา

“โลกเป็นเช่นนี้แหละลูกรัก
เจ้าจงแน่นหนักในปรารถนา”
จึงยืนหยัดอยู่สู้โชคชะตา
ยื้อนทบทวนเวลาซึ่งละเลย...

ค่านางโหยครวญทวนเพลงเท่
ขณะเปลเปลี่ยนเปลี่ยยังเฉื่อยเฉย
วันพรั่งรุ่งรางเหมือนอย่างเคย
ขวัญเอยขวัญมานะ

เด็กน้อย !

รุ่งราง...หลังม่านมรสุม

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภทกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน

ศรินยานันท์ จันทร์รุ่ง

มรสุมสาตราลอกนอกหน้าต่าง
ยายมองพลางเพ่งลอดไม้ใบชุ่มฝน
ดูเบื้องนอกแผ่ลามความมืดมน
พร้อมเรียกคนเปิดไฟในเรือนชาน

ทั้งเรียกลูกเรียกหลานจนขานรับ
ปิดหน้าต่างห้องหับ ประตูบ้าน
หยุดม้าโยกนั่งเพลินเดินตรวจงาน
มองหาหลานตัวน้อยอย่างห่วงใย

ร่างมอมแมมเปียกชุ่มทุกซอกซอญ
ยายตาเซียว...“ไม่เรียวยายวางไว้ไหน”
เจ้าตัวเล็กรู้ทันยั้งวิ่งมาไว
กอดคุณยายหอมแก้มให้ยายยิ้มยอม

หลังอาบน้ำป้อนข้าวเจ้าแก้มอุ่น
เอาหัวหนุนตักยายเรียกให้หอม
ร้องอยากฟังนิทานใหม่ไม่อ้อมค้อม
เอื้อมเพลงกล่อมคุณยายฟังหลายวัน

ยายแยมยิ้มลูบเคลียเกลี่ยผมหลาน
เริ่มนิทานหญิงคนหนึ่งซึ่งมีฝัน
เกิดในบ้านยากจนคนเหยียดพลัน
จึงมุ่งมั่นค้าขายมีอายุใคร

ขายข้าวเกรียบปากหม้อคนรอซื้อ
เลิศรสมือคนชิมชมขมนมไข
ปรุงจากบ้านลั่นตะกร้าหาบมาไกล
บ้างคนไผ่หาบหักเพราะหนักเกิน

สมัยนั้นสาวทั้งหลายคล้ายเห็นว่า
เป็นแม่ค้าหาบขายนำอายุเงิน
เพราะความจนแล้วใฝ่อยากได้เงิน
เธอจึงเฝินสายตาปรามาศคำ

พบรักกับหนุ่มพ่อค้าตาประสาน
หลังแต่งงานเร่งสร้างตนเข้าจนคำ
ปลูกบ้านไม้ดังงามความทรงจำ
สุขเต็มด้าไกวเปลลูกผูกดวงจิ้นต์

.....

แล้วโลกดับกับปืนเปรี๊ยะ! เสียงลูกร็อง
สามีกองพันชมจมเลือดสิ้น
ยายเว้นจากฉากนิทานกล้วยลานยิน
เก็บรสมขมของชีวินไว้กับยาย

.....

หม่อมพวยเก่าของคุณตาพาเจ้าหลับ
เสียงฝนซาลาลับค้อยแผ่วหาย
ขณะหลานนอนอนอิมอิมสบาย
แดดเข้าฉาย...อรุณรุ่ง...มีรุ่งราง...

ความทรงจำล้ำค่าบนผ้าใบ

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภททกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน

เดชอดุลย์ สำเภาดี้

ขอบฟ้าเรื่องรองส่องแสง
เหล่าแมลงร่อนเร่เก็บเกสร
ลมแผ่วพัดละอองฟองฟ่องขจร
มะลิซ้อนซ่อนกลิ่นกลิ่นผกา

ชวนเต็ดดมชมชื่นระรื่นใจ
รอยพู่กันวาดไหวบนใบผ้า
จิตรกรน้อยลอยล่องบนท้องฟ้า
พ่อโยนหนูไป - มาอยู่สองคน

ทั้งรอยสี รอยดินเปรอะเลอะหน้าเจ้า
เมฆตั้งเค้าเราเก็บสีหนีน้ำฝน
เข้าบ้านมาล้างหน้าตาให้ใสมน
พ่อคุดข้าววางบนโต๊ะไว้อร

ความทรงจำล้ำค่าบนผ้าใบ
ในวันนี้ไม่มีใครระบายต่อ
ปลายพู่กันปาดย้าน้ำตาคลอ
ทับริยเส้นดินสอที่ฟอวาง

ภาพที่เคยใสสดกลับหมดสี
สิ่งของที่ดูคุ้นใกล้ก็ไกลห่าง
ตามรอยเส้นเขียนขีดค่อยขีดจาง
เดือนเหวว่าอ้างว้างเมื่อไรดาว

ฟ้ามีดมนหม่นสีที่มัวหมอง
ไร้ดาวคล่องเดือนคู่อยู่กลางหา
คืนโศกคล้ายฝันมีดแสนยี่ดียว
หนูเหน็บหนาวโลกไซ้ไร้เยื่อใย

“ไม่ต้องห่วงหนูนะคะพ่อจ๋า”
จันทร์เจ้าขาฝากบอก “พ่อ” ได้ไหม
พู่กันผลัดตัวตต่อवाद “พ่อ” ไป
เก็บไว้ให้ “พ่อ” หนูแค่ผู้เดียว

ความทรงจำล่องลอยไม่คอยขัด
สายลมซัดพัดหวนเพียงส่วนเสี้ยว
เสียงพ่อ - ลูกร้องเล่นกันกราวกรียว
รุ่งหอดโค้งรูปเคียวเกี่ยวฟ้าทอง

แสงเรืองรองในท้องคุ้งยามรุ่งสาง
หนูสรรค์สร้างงานศิลป์ตามสนอง
หนูปาดแต้มพู่กันตามครรลอง
มือทั้งสองของหนูสู้ชีวิต!

เธอเห็นไหม

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทกลอนสุภาพ ระดับประชาชน

อภิชาติ คำดี

-1-

○ เธอเห็นไหม...

บางดวงตาดับไปมองไม่เห็น
ในมีดมืดกลับสว่างกลางลำเค็ญ
พิศมองเพ็ญด้วยฤทธา “ดวงตาวี”

○ เพราะยังมี “ตาใน” วิสัยทัศน์
จึงเห็นโลกแจ่มจรัสศรีมี
เพราะใจไม่หวนไหว-ใจจึงมี
ดวงใจนี้โชติช่วงเป็นดวงตา

-2-

○ เธอเห็นไหม...

แม้สิ้นไร้สองแขน-แสนแกร่งกล้า
ใช้เท้าจับพู่กันพร้อมปัญญา
สู้ด้วยขาเต็มปาดวาดภาพงาม

○ “ศิลปินไร้แขน” ผู้แน่นหนัก
ด้วยใจรักแรงกล้าจะฝ่าข้าม
ข้อจำกัดมิเหนือกว่าพยายาม
จึงก่อนามนฤมิตจิตรกรรม

-3-

○ เธอเห็นไหม...

“ทิมหมูป่า” ประสบภัยอยู่ในถ้ำ
ในถ้ำอุ่นถ้ำฟ้าหม่นวันฝนพรำ
ก็คืนค่าความหวังก็ยังมี

○ ในมีตหนาวยาวนานสักปานไหน
เผ้าคอยไฟส่องกะพริบแมริบหรี
ลมหายใจกระซิบมาทุกนาทึ
บอกฟ้าฟ้าพรุ้งนี้เงงามตา

-4-

○ เธอเห็นไหม...

เด็กน้อยสดใสรู้เพียงสา
รู้ว่าแม่ความตายใกล้เข้ามา
ยิ้มรับการจากลาอย่างรู้ทัน

○ พร้อมจะลาจากกันแม้วันไหน
เพราะเข้าใจธรรมชาติของธาตุขันธ์
เมื่อดินน้ำลมไฟไม่รวมกัน
ย่อมมีอันเป็นไปตามไตรลักษณ์

-5-

○ ใจเข้าใจ-ในวิถีของชีวิต
ใจปลอมจิต-หยัดอยู่สู่อุปสรรค
ใจเห็นใจ-รู้ว่าใจยิ่งใหญ่นัก
ทุกความรัก-ความหวัง-ใจสั่งมา

○ เธอเห็นไหม...
เช้าวันใหม่มีอยู่กับผู้กล้า
เมื่อใจตื่นยืนหยัดใจศรัทธา
โลกพาลาเพียงไรก็พ่ายเรา...

“วรรณศิลป์อุซเซนิ” ครั้งที่ ๒

๒๒

หยั่งคอยู่สู่โลกพาลา จนกว่าอรุณรุ่งราง

บนเส้นทางของนักอุดมคติ

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภททกลอนสุภาพ ระดับประชาชน

ธีระลันต์ พันธศิลป์

การทำเพื่อผู้อื่น ชื่นใจนัก
เธอที่รักพร้อมจะสละไหม
ความสะดวก สบาย กายและใจ
เพื่อก้าวไปบนทางร้างคนเดียว

เป็นทางที่มีได้โรยด้วยกุหลาบ
มีแต่คราบตะไคร่จับจนเขียว
และเธออาจดันดันเพียงคนเดียว
ใต้เดือนเสี้ยวแสงจางส่องทางจร

บนเส้นทางต้นต้นของคนกล้า
วันข้างหน้าอาจมีอนุสรณ์
หรืออาจตายอย่างไรใครอาทร
นามกรไม่ปรากฏ ไม่จดจาร

มาเกิดเพื่อนร่วมคิด มิตรร่วมรบ
มาชูกบเพลิงกวัดแกว่งส่องแสงฉาน
ส่องทางผู้ทุกข์ระทม ซีฟชมซาน
ใต้โค้งฟ้า โค้งสะพานทั่วบ้านเมือง

ไม่รอคอยหัตถาเทวาช่วย
ฝ่าฟันด้วยมือเราเข้าปลดเปลื้อง
หิ้งห้อยหากร่วมแรงย้อมแสงเรือง
สู้ต่อเนื่องนับแต่นี้จักมีชัย

จักมีบ้านนอนอุ่นได้กินอิ่ม
มีรอยยิ้มปรากฏหน้าสดใส
ได้ชื่นชมฟ้าครามรุ่งงามวิไล
ได้หายใจปลอดโปร่งทุกโมงยาม

หากงอมือ งอเท้า เขายังย่า
ความเป็นธรรมอยากได้ให้ทวงถาม
จึงหยัดยื่นขึ้นสู่ทุกผู้นาม
เพื่อฝ่าข้ามกำแพงแห่งความจน

วันนี้แม้ความหวังยังริบหรี่
เรายังมีความหวังฟ้าหลังฝน
ล้มแล้วลุกขึ้นใหม่ ไม่จำนน
เพื่อผ่านพ้นคืนเศร้ายู่เช้างาม

ประสานมือกันไว้แล้วไปต่อ
ไม่ระย่อทุกข์ยากและขวากหนาม
หยัดอยู่สู้ทรยศที่คุกคาม
อรุณรุ่งแววามยังรอเรา.

เราจักตื่นสบตาอรุณรุ่ง

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภทกลอนสุภาพ ระดับประชาชน

ปาไลตา ผลประดับเพชร

ซุกนอนที่นี้เกิด ที่รัก
ในห้องหับอัปลักษณ์ กักขพะ
ที่คาวเลือดอุ่นอุ่นยั้งคลั่งคละ
ที่ซากเหยื่อ-อนารยะ ประดับไว้

อาจเป็นศิลปะแห่งศตวรรษ ?
ที่บัญญัติความงามนิยามใหม่
จึงตกแต่งความตายไว้ภายใน
ละเลงเลือดของใครในห้องนี้

ข่มตานอนเกิด...ท่ามกองทุกข์
ท่ามปรักทรยุคทุกพื้นที่
เพลงกล่อมหลับเพลงใด ยังไม่มี
เพลงกระสุนยั้งอิงมีกล่อมนิทรา

หลับเกิด ท่ามเพลงปิ่นแห่งคืบค้ำ
ที่ทุกโน้ตฆาตกรรมความปรารถนา
แห่งการมีชีวิตขึ้นชีวา
หลับเกิด เพื่อลืมนตาอีกคราครึ่ง

เราจักตื่นสบตาอรุณรุ่ง
ทวงคืนวันพรุ่งแห่งสุขหวัง
กอบเก็บเศษธุลีที่กินท์พัง
กลบฝังซากเศร้าเพื่อนเราไว้

เราจักวาด วงดาวอันรังรอง
วาด ‘ขอบฟ้าขลิบทอง’ ส่องไสว
จักเขียนภาพผนังร้าว – เขม่าไฟ
ด้วยหยดเลือดหยาดใหม่ไว้ตรงนี้

ขณะโลกสงครามยังดำเนิน
ทหารก จะหัดเดินอยู่ที่นี้
หนุ่มสาวจะหยัด-ย่าง เท้าทางมี
ผู้เฒ่าท่องบทกวีสันติธรรม

เราจักยืนตัวตรง อยู่ตรงนี้
ทั้งทั้งที่ยังสะทกและโศกร้า
ทั้งที่โลกพาลายังฆาตกรรม
ทั้งวิญญูณถูกย่ำ-ยังหยัดยืน

ไม่คุกเข่าเจรจาชะตาชีวิต
ต่อมิดคำอำมหิตที่หิบบิ้น
เราจักขับลำน้าในค้ำคื่น
กล่อมโลกโศกสะอื่นในคื่นนี้

ใกล้รุ่งแล้วที่รัก...
แม้โลกยังอัปลักษณ์ เราไม่หนี
แสงเช้าจะฉายมาสดุดี
อรุณจะรุ่งที่นี่ - ที่เรารัก.

หมายเพียงหนึ่งอรุณรุ่งรางอันพร่างแสง

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน

วชิรธาร สารบัญญัติ

แดดเที่ยงที่แผดลำแสงอันระอุทะลุทะลวงช่องหลังคาเรือนน้อย
ใต้พื้นคืบสดีที่วูบดับลงของหญิงสาวจากเหตุการณ์อันระทึกขวัญ
เมื่อคืนก่อน เธอรีบสำรวจความปลอดภัยของลูกน้อยในอ้อมอกด้วย
สัญชาตญาณของความเป็นแม่ ทันทีที่รู้ว่าเขายังมีลมหายใจ รอยยิ้มเปี่ยม
หวังแห่งเธอก็พลันปรากฏมือทั้งสองอันซีดเซียวเกี่ยวร้านปล้นโอบกอด
เลือดในอกด้วยความเต็มตื่น ด้วยเพราะอยากหลบความหลังอันเลวร้าย
อย่างเหลือแสน ณ ดินแดนที่เธอและครอบครัวอพยพหนีตายมา ดวงตา
แสนเศร้าของหญิงสาวจึงเบิกเบิ่งมองออกไปแสนไกล คลับคล้ายค้นหา
อนาคตอันหมดจดสดใสกว่าที่เคยเป็น ทว่า – กลับไม่มีสิ่งใดให้เธอได้ค้นพบ
เว้นเพียงเส้นบรรจบสุดสายตาระหว่างฟากฟ้ากับมหาสมุทรเท่านั้น!

ลึกลงไปในลานใจอันไหวสั่นของหญิงสาว ความทรงจำเก่า ๆ ได้
ฉายภาพเรื่องราวที่เธออยากหลบเลื่อนให้กลับแจ่มชัดขึ้นมาอีกครั้ง...
หลังจากที่เธอ ครอบครัว และเพื่อนร่วมชาติพันธุ์ถูกขับต้อนออกจาก
บ้านเกิดเมืองนอนด้วยระบบยุทธการเช่นฆ่าอันป่าเถื่อน ชีวิตบริสุทธิ์
นับไม่ถ้วนถูกพรากจากสิทธิ์แห่งการมีชีวิต เรือนร่างอาบโลหิตนับหมื่น
แสนถูกทิ้งขว้างให้อนตายเนาเหม็นอย่างน่าอเนจอนาถกระทั่งทารกที่
เพิ่งลืมตาดูโลกก็มีอายุถูกรวมซ้ำเติม หลายหมู่บ้านที่ชีวิตบริสุทธิ์ของ
ทารกและเด็ก ๆ ต้องถูกแผดเผาทั้งที่ยังมีลมหายใจ ภาพเหล่านั้นยังคง
ตามหลอนหลอกตอกย้ำใจเธอให้รำลึกถึงมันอยู่เสมอ

ขณะน้ำตาแห่งความสิ้นหวังพร่างไหล ความทรงจำของเธอได้โอบยบินไปยังเหตุการณ์ที่ผ่านผ่านครั้งนกงเพลงแห่งความเหี้ยมเกรียมได้ลุกโชนแผ่ขยายไปทุกหย่อมหญ้า พ่อ แม่ พี่น้อง ครอบครัวของเธอ และเพื่อนร่วมชะตากรรมอีกหลายร้อยครอบครัว จึงตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะเสี่ยงอพยพด้วยการล่องเรือออกค้นหาอิสรภาพ ทั้งที่รู้อยู่แก็งกันดีว่าอาจนำพาชีวิตไปทิ้งไว้ในเว้งมหาสมุทร แต่สำหรับสรรพชีวิตที่สุดไร้ทางเลือก ย่อมกระเสือกกระสนไปสู่ที่มีความสงบดงาม เพราะหากเลือกจะหยุดอยู่สู้รับกับแสนยานุภาพอันแกร่งกล้าเกรียงไกร ก็ไม่ต่างอะไรกับการนั่งรอความตายที่พร้อมจะมาถึงได้ทุก ๆ เมื่อ!

ในที่สุด การจัดเตรียมเสบียงและสัมภาระที่จำเป็นอย่างทุกทุกเลก็ดำเนินเสร็จสิ้นเพียงชั่วค่อนคืน สำเสียงสะอื้นร่ำให้ที่ท่าเรือดั่งระงมขึ้นอย่างสุดสังเวช ถ้อยคำร่ำลาาระหว่างผู้อพยพและผู้พร้อมจะหยุดสู้กัคืนสิทธิ - อิสรภาพที่ถูกข่มเหง เสมือนบทเพลงร่ำลาครั้งสุดท้าย ขณะที่เรือลำน้อยของครอบครัวเธอ และเพื่อนร่วมชาติพันธุ้อีกหลายสิบลำกำลังล่องเคลื่อนห่างไกล เสียงอวยชัยท่ามกลางแสงใต้ของเพื่อนผู้เคยร่วมเป็นร่วมตายบนชายฝั่งยังก้องสะท้อน สำหรับเธอ - มันคือละครชีวิตฉากสุดท้ายบนดินแดนแห่งนี้ที่ทำให้บังเกิดความรู้สึกกรันทดหมดหวังที่จะได้พบเจอพวกเขาเหล่านั้นอีกต่อไป!

อาจเป็นเพราะพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงตอบรับถ้อยคำอวยชัยของเพื่อน ๆ ร่วมชาติพันธุ้อีก เธอรัก ทำให้การไหลล่องของหมู่เรือเล็กกลางมหาสมุทรดำเนินไปอย่างราบรื่น กระแสคลื่นลมดุเจียบเรียบเรียบสงบ ดวงดาวพร่างพราวสกาแสง จันทร์รูปเคียวเกี่ยวฟ้าสวยเด่น ดาวเหนือคอยเื้ออแสงบ่งทิศ ความวิจิตรงดงามของธรรมชาติที่เธอเห็นเป็นอยู่เช่นนี้...เนิ่นนาน...

จู่ๆ ความมดงามทั้งหลายกลับหายวับไปในทันใด พายุลูกใหญ่ ก่อตัวขึ้นอย่างกะทันหันเกินตั้งรับอัสนีบาตฟาดสายลงสู่พื้นน้ำดังสนั่น หวั่นไหว แรงแลมโหมซัดพัดกระหน่ำหู่เรือเล็กจนพรากพลัด กระจัดกระจาย ความตายเฉี่ยวโฉบโอบล้อมเข้ามาอย่างเยือกเย็น! สัมภาระและเสบียง หลายนอย่างปลิวว่อนร่อนหายไปในความมืด ณ วินาทีแห่งชีวิต เธอได้ เพียงแต่ปกป้องชีวิตลูกกรักที่ร้องจ้าด้วยอ้อมกอดแนบแน่นสุดกำลัง ขณะที่ คลื่นคลั่งได้ถั่งโถมโหมซัดพ่อแม่และสามีของเธอพลัดพรายหายไปในกระแสน้ำ เธอรำเรียกคนที่เธอรักสุดเสียงพร้อมกรีดร้องสะอื้นให้ปาน ใจจะขาด ความรู้สึกพ่ายแพ้ต่อวิบากกรรมได้กระหน่ำโจมตีจิตใจเธอ จนแทบแตกสลาย เรื่องเล่าสิ้นสะท้านด้วยแรงปะทะของพายุที่พัดสาดน้ำ เข้าสู่ลำเรืออย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ตนและลูกกรอดพ้นจากหายนะ เธอรีบ พุ่มพละกำลังทั้งหมดที่มีเร่งวิ่งนำออกจากเรือ ขณะที่คลื่นสูงได้ยกและ กระแทกตัวเรือขึ้นลง ๆ จนจะจมรอมร่อ เสียงกรีดร้องอย่างหวาดกลัว ของผู้ร่วมชะตากรรมดังขึ้นเพียงไม่กี่นาที ก่อนที่ทุกอย่างจะถูกปกคลุม ด้วยเสียงหวีดแหลมน่าสะพรึงของกระแสนลมร้าย ฟังดูคล้ายเสียง กรีดร้องสยองขวัญของภูตผีปีศาจ พร้อม ๆ กับเธอที่สลับสไลด์ด้วยภาวะ ตื่นตระหนกสุดขีด กระทั่งพายุได้อ่อนกำลังลงและคลี่คลาย - สลายตัว ไปในช่วงฟ้าสว่าง... สายตาอ้ำว้างเหม่อลอยของเธอเพ่งมองไปยัง เส้นบรรจบระหว่างปากฟ้ากับมหาสมุทรอีกครา พินิจภาพตรงหน้าซ้ำๆ ด้วยน้ำตาที่บารินอาบแก้ม จริงอยู่ว่า..เธอและลูกน้อยในอ้อมอกได้รอดพ้น จากขุมนรกอันร้อนร้ายและวิกฤตการณ์จากพายุรุนแรง แต่เป็นการรอดพ้น บนธารแห่งน้ำตาที่ต้องแลกมาด้วยความโดดเดี่ยวเปลี่ยวดายและความทรมานทรมานจากความสูญเสียบุคคลที่เธอรักอย่างไม่มีวันหวนคืน!

เปลวแดดแผดแสงร้อนร่ำไรจนแทบเผาไหม้ ร่างกายผอมแห้งไร้เรี่ยวแรง ของเธอไม่อาจสร้างน้ำมันให้ลูกน้อยดูดดื่มได้อีกต่อไป บนลำเรือก็ไร้ซึ่ง อาหารและน้ำดื่มใดๆ หลงเหลือ ทารกผอมโกรกซึ่งกรีดร้องกระหาย

ทิวนมของผู้เป็นแม่มาเนิ่นนานเริ่มหายใจรวยริน – หนึ่งจันจนเธอพรัน
กลัวเหลือใจ ทำได้เพียงสะอึกสะอื้นร่ำไห้ โอบกอด และภาวนาขอ
ความเมตตาจากพระเจ้าเพียงให้ลูกน้อยได้มีโอกาสรอดชีวิต พลังกลิ่น
ใจร้องเพลงกล่อมลูกชายที่เธอห่วงหาอย่างแสนสุดจนเขาไหลหลับลง
กับอ้อมกอดอย่างอภัพอัปจนสิ้นหนทาง!

ขณะความสิ้นหวังก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็วจนเกินนับในความรับรู้และ
ลมหายใจอันแผ่วเศร้าเบาบาง ขณะลำเรือเก่าคร่ำถูกคลื่นค่อยๆ นำพา
ชีวิตสองแม่ลูกออกจากแผ่นดินถิ่นหมายไปไกลแสนไกล อย่างเดียวดาย
สำนึกสุดท้ายของเธอผู้นี้ยังเพรียกร่ำเฝ้าฝันถึงวันซึ่งครอบครัวที่เธอรัก
และเพื่อนร่วมชาติพันธุ์ที่ร่วมฝ่าฟันภัยดีกันมา จักมีโอกาสสักคราที่จะได้
สัมผัสสักผืนแผ่นดินแห่งชีวิต – อีสราฟอันยังเย็น ประรณนาเพียงสัก
ผืนแผ่นดินเล็ก ๆ ที่พอจะสามารถหลับใหลได้ผืนผ้าห่มอุ่น ๆ และมีหมอน
นอนหนุนสักรไปได้อย่างเต็มตา เมื่อตื่นขึ้นมา ก็พบกับพื้นที่ที่มวลเมล็ดพันธุ์
แห่งความรัก – ความหวัง ณ อุ้งมือสูงค่าของบรรดาอิสรชนสามารถ
โปรยหว่านจนเติบโตกล้าได้อย่างเสรี ด้วยสิทธิที่มีอย่างเท่าเทียมเปี่ยมค่า
ในฐานะความเป็นมนุษย์ ผู้พร้อมหยุดยั้งสงครามทำร้ายล้าง ท่ามกลาง
ยุคสมัยที่อรุณรุ่งรางทางความคิดจะพรางแสงแห่งการเริ่มต้นใหม่ ๆ เพื่อ
เตรียมพร้อมน้อมใจให้ร่วมก้าวไปสู่ ‘ประตูบานใหญ่’ ซึ่งภายในนั้น..คือ
โพ้นอาณาจักรอันกว้างใหญ่ไพศาล อันมีเพียงฤดูกาลแห่งความสุขและ
สายสัมพันธ์อันร่มรื่นเย็นยาว..พราวผลิตราบินันต์ร์กาล!

“วรรณศิลป์อุซเซนี” ครั้งที่ ๒

๓๖

หยั่งอยู่สู่โลกพาลา จนกว่าอรุณรุ่งราง

คำพลอบใจจากดวงตะวัน

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน

ณัฐสินี เรืองศิริ

ท่ามกลางความวุ่นวายของสังคมเมือง การเข้ามาของสิ่งที่เรียกว่าเทคโนโลยีซึ่งก่อให้เกิดวิทยาการใหม่นานับประการ ส่งผลให้ผันเปลี่ยนวิถีชีวิตของมนุษย์ไปเสียสิ้นเชิง มนุษย์สองเท้าสองมือที่ประเสริฐกว่าสัตว์ทั้งหลาย เพราะมากพร้อมด้วยสติปัญญา อาจจะมีบางครั้งบางคราที่จิตใจมันช่างบอบบางเกินกว่าจะต้านทานแรงแห่งความเปลี่ยนแปลงนี้ไว้ได้ อะไรหนอคือสิ่งที่เรียกได้ว่าเป็นความสุขอันนิรันดร์ อะไรหนอคือความสำเร็จที่น่าภาคภูมิใจอย่างแท้จริง อันชีวิตมนุษย์นั้นมากไปด้วยคำถามและปัญหาที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ พลั่วไหและโอนเอียงตั้งต้นหล้าต้นน้อย ที่ถูกระแสลมแห่งสังคมพัดประดังเข้ามาอย่างเต็มแรง แต่ถึงกระนั้นวันแห่งความยากลำบากหรือวันแห่งความทุกข์ใจเหล่านั้นก็จะผ่านพ้นไปตามตะวันที่ผลัดขอบฟ้าอย่างเป็นนิจ อย่างน้อยตะวันก็ยังคงเป็นเพื่อนยามฉันทมหดสิ้นแรงใจ เป็นเครื่องยืนยันว่ามันยังไม่จบสิ้นแค่เพียงตรงนี้ จงหลับตาลงแล้วมาพบกันใหม่ในวันต่อไป

ตลอดระยะเวลา ๑๗ ปี ที่เด็กสาวผิวแทนเติบโตภายในจังหวัดขนาดเล็กในภาคใต้ มองย้อนกลับไปช่างน่าขันเสียจริงที่เด็กน้อยผู้ร้องไห้จนตาบวมเหตุเพราะบวกละไม่เป็น ตอนนี้อโตมาและพบว่ามีปัญหาเป็นร้อยเป็นพันเรื่องที่น่าทุกข์ใจมากกว่าการบวกละไม่เป็นเสียอีก หรือนี่คือสังขารที่แท้จริงที่มนุษย์หลีกเลี่ยงไม่ได้ เราต่างต้องพบปัญหาในทุกก้าวของการเติบโต เรียนรู้และประสบด้วยตนเองเสียบ้างว่าโลกแห่งความจริงมันไม่ได้สวยงามเหมือนนิยายชายฝันยอดฮิตตามร้านหนังสือ แม้ว่า

ในตอนนี้อาจจะมีความคิดว่าอุปสรรคมันยากลำบาก จนบางครั้งมันช่างท้อแท้ใจเกินกว่าจะเดินหน้าต่อ แต่หากว่าเราลองเปรียบเทียบชีวิตเป็นเหมือนท้องฟ้าที่กว้างใหญ่ จงรับรู้ไว้เสียเถิดว่าชีวิตมนุษย์มีอุปสรรคที่เปรียบเสมือนมรสุมลูกยักษ์ก่อตัวขึ้นและเข้ามาสร้างความวุ่นวายเป็นครั้งคราว หากแต่ฟ้าหลังฝนยังคงมีแสงตะวันที่เปรียบเสมือนความสุขเข้ามาเติมเต็มหลังวันที่เราทุกข์ใจ หากขาดสองสิ่งนี้ไปแล้วนั้น คงยากนักที่จะกลายเป็นท้องฟ้าแห่งชีวิตที่สมบูรณ์ ฉันทใช้ชีวิตด้วยแนวคิดของท้องฟ้าและพบว่าปัญหาที่ถาโถมเข้ามาในวันนั้น อาจกลายเป็นเรื่องเล่าสนุกท่ามกลางโต๊ะอาหารกับครอบครัวก็เป็นได้

ฉันมีครอบครัวที่อบอุ่นเป็นรากฐานแห่งชีวิต วันไหนที่ฉันรู้สึกอ่อนแอ ยังมีพ่อกับแม่คอยกอดตลอบอยู่เสมอ ฉันในวัย ๑๕ ปีที่กังวลกับผลการเรียนที่ไม่ดีตามเป้าหมาย แอบเก็บซ่อนความทุกข์ไว้ข้างในลึกๆ และหวังว่าความผิดหวังนี้จะผ่านพ้นไปในเร็ววัน แต่มนุษย์แม่ช่างมีสัญชาตญาณทางความรู้สึกที่น่าอัศจรรย์นัก แม่รับรู้ได้ว่าฉันกำลังมีมวลปัญหาคุกกรุ่นอยู่ภายในจิตใจ ยามเย็นวันนั้นแม่พาฉันไปเดินเล่นที่ชายหาดซึ่งไม่ไกลจากบ้านนัก พร้อมชี้ให้ฉันชมความงดงามของดวงอาทิตย์ที่กำลังลับขอบฟ้าทางทิศตะวันตก พร้อมกับคำกล่าวที่ยังคงสร้างรอยประทับอยู่ในใจฉันว่า “วันนี้มันก็แค่นี้แหละ จะเมื่อวาน หรืออาทิตย์ที่แล้วก็เหมือนกัน ดวงอาทิตย์กำลังบอกเราว่าวันนี้จบแล้วนะ เก่งมากๆ แล้วเจอกันใหม่ในวันพรุ่งนี้อีกครั้ง” ฉันรับรู้ได้ทันทีว่าประโยคนี้ช่างเต็มไปด้วยความห่วงใยและความรักอันเปี่ยมล้นจากบุคคลที่เรียกว่าแม่ แม่บอกกับฉันอีกด้วยว่าธรรมชาติคือสิ่งที่ตลอบใจเราอยู่เสมอ เพียงแต่เราไม่เคยรับรู้ ดวงตะวันสอนคนให้ไม่ยอมแพ้ เพราะชีวิตเรายังมีโอกาสอีกมากมาย มีวันที่แยมไม่ได้หมายความว่าเรานั้นมีชีวิตที่แย่เสียทีเดียว อย่าให้หมอกแห่งปัญหามาปกคลุมความสุขในชีวิต และอย่าไปตั้งเงื่อนไขของความสุขไว้สูงนัก ลองมองสิ่งเล็กๆ ที่เข้ามาให้เป็นความสบายใจ เพราะชีวิตเรายังต้องเผชิญกับเรื่องอีกมากมาย

อย่างไม่สามารถคาดเดาได้ ยิ่งเติบโตยิ่งมีภาระหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น ในวันนี้ฉันเป็นลูกสาวของแม่ ในวันข้างหน้าฉันอาจจะต้องเป็นภรรยาของสามี เป็นแม่ของลูก อย่างไรก็ตามแม้ว่าอนาคตจะมีเรื่องราวมากมายรอให้เราเผชิญ แต่จงอย่ากังวลไปล่วงหน้า ตั้งใจทำในทุกวันนี้ให้ดีที่สุด หรือหากผิดพลาดไปแล้วก็นำมาเป็นบทเรียนเพื่อพัฒนาตนเอง แม้ชีวิตมนุษย์จะไม่ใช่อันนเรียบ มีขรุขระ มีหลุมมีบ่อบ้าง ฉันก็หวังให้ตัวฉันเองยิ้มรับและเข้าใจกับทุกสิ่งๆที่เข้ามา

เพราะโลกนี้ไม่สามารถควบคุมได้ด้วยสองมือ และไม่มีใครจะอยู่ค่าฟ้าคอยปกป้องฉันได้อยู่ตลอด ฉันในวัยเด็กที่วิ่งเล่นแล้วหกล้ม ยังมีแม่คอยตามมาปอบ แต่วันข้างหน้าของฉันในวัย ๓๐ หรือ ๕๐ ปี คงจะมีแค่ตัวฉันเองเท่านั้นที่จะพุงให้ก้าวผ่านความเลวร้ายไปได้

แม้จะอยู่ในสภาพอดโรยจากการเรียนอย่างหนักตลอดทั้งวัน โบว์มัดผมสีน้ำเงินที่เคยดึงในตอนเช้าแต่กลับหย่อนแรงเหมือนเจ้าของ เพียงแค่เงยหน้าไปสัมผัสสายลมอ่อนที่พัดผ่านในยามเย็น พอจะทำให้ผมเฝ้าที่หลุดออกจากพันธนาการของยางมัดผมพริ้วไหว หันมองพินิจไปยังตะวันดวงโตเจิดจ้าที่กำลังจะเลิกงานเพื่อที่จะให้ดวงจันทร์เข้าแทนที่ หากพูดได้ดวงตะวันคงบอกฉันว่าให้สู้ต่อ วันแห่งความเหนื่อยล้าได้ผ่านไปอีกครั้ง “แล้วพบกันใหม่ะเจ้าดวงตะวัน”

เวลาที่ฟ้าคราบ

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน

ภาคศึกษา ที่งอมรกูล

แสงสีชาดที่เคยฉายชัดเริ่มหม่นหมองลงเมื่อดวงตะวันกลมค่อย ๆ ลาลับขอบขอบฟ้า ท้องฟ้าที่สว่างสดใสกลับกลายเป็นฟ้าสีคราม รวากับความเศร้าของใครบางคนกำลังปกคลุมไปทั่วอาณาบริเวณ ‘เวลา’ เด็กหนุ่มวัยรุ่นที่เพิ่งผ่านพ้นวันเกิดปีที่สิบเจ็ดไปหมาด ๆ จ้องผืนน้ำที่สะท้อนเงาของความมืดมิด เขาไม่รู้เลยว่านั่งอยู่ตรงนี้นานานแค่ไหน รู้แต่ว่าอยากปล่อยความคิดให้ไหลไปตามสายธาราอันเย็นเฉียบ เขาเกิดมาในครอบครัวที่ใครต่างมองว่าพร้อมไปด้วยสมบัติ และ รูปทรัพย์ ความเฉลียวฉลาด ถูกส่งมาสู่รุ่นต่อรุ่น ด้วยว่าต้นตระกูลของเขานั้นล้วนแล้วแต่มีหน้าตาทางสังคมทั้งสิ้น คุณแม่เป็นถึงศาสตราจารย์ชื่อดัง และคุณพ่อเป็นเจ้าของโรงพยาบาลเอกชนที่มีชื่อเสียงติดอันดับประเทศ แต่ใครเล่าจะรู้ว่ามันไม่ได้สมบูรณ์แบบอย่างที่คิด

คุณพ่อของเขาเป็นคนอารมณ์รุนแรง ทุกครั้งที่กลับมาถึงบ้าน ไม่เขาก็แม่ต้องกลายเป็นที่รองรับอารมณ์ทุกครั้งไป จนเมื่อสองวันก่อน... ความอดทนของแม่ได้ขาดสะบั้นลง พร้อมกับสายใยแห่งความผูกพันนั้นานานนับยี่สิบของคู่สามีภรรยาที่ใครต่างมองว่าช่างเหมาะสมกันราวกิ่งทองใบหยก แวตตาที่เกลียดชังส่งผ่านดวงตากกลมเขียวข้ำที่เคยสวกรวากับดวงดาวสุกสกาวบนท้องฟ้าสะท้อนชัดในใจของเขา รวากับมีใครมาเปิดเทปอยู่ตรงหน้า หากแต่เรื่องจะยังไม่จบเพียงเท่านั้น เมื่อพ่อประกาศกร้าวว่าจะไม่ยกสมบัติใด ๆ ให้แก่ผู้เคยเป็นอดีตภรรยา อีกทั้งยังดำเนินการฟ้องร้องเพื่อขอสิทธิ์เลี้ยงดูบุตรแต่เพียงผู้เดียว ทำให้เขา

กลิ่นไม่เข้าคายนี้ออก กับสถานการณ์ที่น่าอึดอัดนี้

จ๋อม! เสียงหินกระทบผิวน้ำดังสะท้อนไปทั่ว จุดเขาให้หลุดจากวงค์อันโหดร้าย หากแต่บริเวณที่เขายู่ปราศจากสิ่งมีชีวิตใดเลย แม้แต่แมลงแล้วใครกันล่ะที่เป็นคนสร้างเสียงนี้ ? ใบหน้าเรียวหันกลับมาองพื้นน้ำก่อนจะพบกับความว่างเปล่า ดวงตากลมโตเบิกกว้างตตะลึงกับสิ่งที่เห็นโดยที่ไม่รู้เลยว่ามีสิ่งหนึ่งกำลังเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ จนความเย็นเยือกของสิ่งนั้นพัดผ่านมาถึง เด็กหนุ่มเริ่มยกแขนขึ้นกอดกุมตัวเองเพื่อคลายความหนาว “เจ้ารู้สึกตัวได้แล้ว” เสียงปริศนาดังขึ้นแผ่วเบา เด็กหนุ่มหันมองไปยังบริเวณรอบๆ ด้วยความหวาดหวั่นที่ก่อตัวในใจ ถึงเขาจะไม่เชื่อในเรื่องลึกลับ แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะยอมรับว่าสิ่งนั้นไม่มีอยู่ รู่ๆ ตัวของเขาก็ดำมืดลงและกลับกลายเป็นว่ามาปรากฏตัวอยู่ในโรงพยาบาลของครอบครัว เด็กหนุ่มอ้าปากค้างด้วยความสับสนในสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นกับตนเอง ทำไมเขาถึงมาโผล่ที่นี่ได้ และทำไมเหล่าพยาบาลถึงได้เดินผ่านเขาไปราวกับเขาไม่มีตัวตนอยู่ ณ ที่แห่งนี้เลย ความซุกลมุนของแพทย์ที่รุ่มล่อมกันอยู่บริเวณหนึ่งเรียกความสนใจของเขาได้เป็นอย่างดี เขาเริ่มสวมใส่หน้ากากอนามัยที่ร้องไห้จนตัวโยน ดวงตากลมแดงซ้ำจนแทบไม่เหลือเค้าความสวยของวัย

ร่างที่ถูกใส่สายระโยงระยางเต็มไปหมดและรุ่มล่อมไปด้วยเหล่าแพทย์ประจำห้องฉุกเฉินคือเขาเอง ซึ่พจรที่ฉายอยู่บนจอมอนิเตอร์เต้นแผ่วเบาจนแทบขาดหาย สิ่งที่ต้องย้ำว่าเขายังมีชีวิตอยู่คือเส้นสีขาวเล็ก ๆ ที่กำลังวิ่งอยู่บนจอเสียงระอื้นของแมดังกักก้องเข้ามาในใจภาพผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ร้องไห้จนตัวโยน ดวงตากลมแดงซ้ำจนแทบไม่เหลือเค้าความสวยของวัย

ความทรงจำของเขาเริ่มย้อนกลับไปเมื่อตอนหัวค่ำ หัวของเขาปวดจนแทบจะระเบิดออกมา ราวกับมีใครนำค้อนมาทุบก็ไม่ปาน เขายืนอยู่ตรงนั้น

ที่นั่น ตรงข้ามผืนน้ำสีครามที่แสนสงบ สะท้อนภาพดวงดาวเป็นประกาย ระเบียบระยับเชื้อเชิญให้ไขว่คว้า เขาเงยหน้าขึ้นมายิ้มเล็กน้อย ก่อนจะทิ้งตัวลงท่ามกลางเสียงตกใจของผู้คนโดยรอบที่เห็นเหตุการณ์ ร่างทั้งร่าง กระแทบผืนน้ำก่อนจมดิ่งสู่ความมืดมิดของสายธารา ปอดเล็ก ๆ ถูกแทนที่ด้วยน้ำจำนวนมากที่ทะลักเข้ามา ไม่มีแม้แต่ความพยายามที่จะหายใจ ในใจของเขามีเพียงแต่ความคิดที่ต้องการปลิดชีพตัวเองมากกว่าความต้องการจะมีชีวิตรอด

เด็กหนุ่มนั่งจ้อง ภาพหลาย ๆ อย่างเริ่มทับซ้อนกันจนเขารับไม่ไหว ขาทั้งสองข้างเริ่มทรุดลงกับพื้น ไม่น่าต้องไม่เป็นแบบนี้ เด็กหนุ่มกรีดร้อง อยู่ในใจ คำสัญญาของแม่ที่เคยเอ่ยไว้ว่าจะมารับเขายังย่ำชัด เขาบอกกับตัวเองแล้วว่า จะเข้มแข็งเพื่อรอวันที่แม่กลับมา เด็กหนุ่มพยายามไขว่คว้า ลมหายใจเฮือกสุดท้ายของตัวเองที่เริ่มจะขาดหวัง ร่างที่ร่างเหมือนถูก บดขี้จันแทบจะแหลกเหลว เมื่อแพทย์นายหนึ่งตะโกนขึ้นว่า สัญญาณชีพของเขาได้หยุดนิ่งไป

เขายังไม่อยากตาย... เด็กหนุ่มคิด ภาพของแม่ที่กรูเข้ามาอกอด และ พ่อที่ไม่เคยแม้แต่จะแยแสเขาแต่ในวันนี้กลับมีแววดาววูบไหว เล็กน้อย ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นความแข็งแกร่งดังเดิม เด็กหนุ่มพยายามไขว่คว้า แสงสว่างที่ปลายทาง แม้จะริบหรี่เต็มทน เขายังอยากมีชีวิตอยู่ เขายังไม่ ย่อยากยอมแพ้ ก่อนสติทั้งหมดจะดับวูบไป...

เปลือกตาอันหนักอึ้งค่อย ๆ เผยขึ้น เด็กหนุ่มรู้ตัวแน่แล้วว่า ณ ตอนนี เขาได้กลับมาสู่โลกแห่งความจริง เมื่อสายตาเหลือบไปเห็นสายน้ำเกลือ ที่ถูกเจาะอยู่บนท่อนแขนขวา เด็กหนุ่มกลิ่นความรู้สึกที่แห้งผากลงคอ อย่างยากลำบากก่อนจะหยิดตา สายตาที่เริ่มปรับแสงได้แล้วมองตามแสงอาทิตย์สีนวลที่เริ่มลอดผ่านได้ผ้าม่าน อันเป็นสัญญาณว่าได้ก้าวสู่รุ่งอรุณใหม่ ก้าวกลับเข้ามาสู่โลกใบเดิม โลก ที่เขาจะต้องเผชิญต่อไป และกลายเป็นคนที่เข้มแข็งขึ้น ถึงแม้ว่ามันจะโหดร้ายอีกสักเพียงใด

บินผ่านสภาพชีวิตแปรปรวน

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับประชาชน

ณอม ขุนเพชร

นั่งห้อยขาหน้าชานกระโจม แหงนมองผืนฟ้าเปรอะเมฆทึมเทา เครื่องบินลำหนึ่งกำลังมุดเมฆลงรันเวย์อันอยู่ไม่ห่างนัก พลันผุดคิดว่า ภาพที่เห็นไม่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าเลย ยกเว้นมีอันต้องนั่งอยู่บน เครื่องบินลำนั้น ดังชะตากรรมใครก็เป็นของคนนั้นเฉพาะ ตัวตนผู้ใดจึง อาจสัมผัส รับรู้ เข้าใจ แท้จริง

เป็นช่วงชีวิตพลัดหลงลงหุบเหวมืดมิด ตกงานมานาน สุขภาพย่ำแย่ ขนาดต้องรอลุ้นผลเอกเรย์ปอดว่าอาจถึงขั้นโรคร้ายแรงตามข้อสันนิษฐาน เบื้องต้นของหมอหรือไม่

ผู้เคยคุ้นชินกับการไล่ล่าความสุข จู่ๆ ทุกข์บุกมาจู่โจม อาจคล้าย คุณนั่งคุยอกรสกับคนรู้ใจบนเที่ยวบิน แอร์โฮสเตสระล่ำระลักประกาศ ว่ากำลังบินผ่านสภาพอากาศแปรปรวน ไม่ทันจบประโยคเกิดภาวะดังวูบ คนกริตรี่องตกใจเสียขวัญ วินาทีวิกฤติไม่ทันตั้งเนื้อตั้งตัว คุณภาวนาแค่ ชีวิตรอด กลับยากเกินที่จะขอ

เช่นเดียวความรู้สึกของข้าพเจ้า นับเป็นห้วงเวลาอันหดหู่สิ้นหวัง โลกไม่เหลืออะไรน่าชื่นชม เปื่อหน่ายท้อแท้กับทุกสิ่งเอาเสียดื้อๆ เข้าถึง สภาวะคนซึมเศร้าใกล้ทำร้ายตัวเอง ทั้งที่ปรากฏความหวาดกลัวลึกลับๆ ซ่อนอยู่อีกชั้น หล่มหลุมอากาศในใจสุดอ้างว้าง มองไม่เห็นทางว่าจะผ่าน ช่วงเวลาอยากกล้าบอกร่างไร

สำนักสงฆ์แห่งนั้นตั้งอยู่กลางแมกไม้หนาที่บริมภูเขา ข้าพเจ้าเข้ากราบเจ้าสำนัก หวังท่านชี้ทางยามมืดบอด หลังตกท่ายประสาธนาธรรมอันไม่เจอหน้ากันนาน พระอาจารย์ไม่ได้เทศนาอะไรพิเศษ “โยมอยากช่วยงานก็เชิญตามสบายเถอะ” อ่างคำพูดที่ข้าพเจ้าเสนอตัวสร้างบุญกุศลอาจหนุนนำพันกรรม คิดเอาเองประสานทุกข้อใจไว้ทางออก

ท่านชี้ไม้กวาดอันพิงอยู่โคนไม้ กล่าวเพียงว่าหากออกแรงเสียบ้าง ข้าพเจ้าคงไม่ดูใบหน้าหมองคล้ำซุบเซียวอย่างที่เห็น เสร็จจากกวาดใบไม้แห่งลานดินหน้าศาลาการเปรียญ รับผิดชอบต่อานชุดหลุมปลูกต้นไม้รอบเมรุเผาศพ ยามข้าพเจ้ากล่าวกรรมชีวิตอยู่ กลับต้องเผชิญหน้าโถงถ้ำลึกกลับดำมืดของเตาเผาศพอย่างเงียบงัน

ใกล้เย็นย่ำเดินตัดหลังเมรุป่ายโหดหินเข้าทางป่ารกขึ้น จนพบกระท่อมหลังเล็กยกพื้นฝากระดานแประคราบฝน ซ่อนกลางดงหญ้าคาบนยอดเนินมันเคยทำหน้าที่กุฏิหลังแรกครั้งพระท่านมาอยู่ที่นี้ใหม่ๆ

ข้าพเจ้าพบผู้อาศัยอยู่ก่อน ชายผิวคล้ำ ร่างผอมแกร็นแก้มตอบ อายุน่าจะแก่กว่าห้าถึงหกปี ข้าพเจ้าเรียก“พีลิตี” อาจจะช่วยเงื่อนไขเดียวที่พาเรามาพบกัน จึงสนทนาใจอย่างรวดเร็ว

ถอนตะปูเป็นงานพีลิตี พอมวดคิ้วสงสัย เขาเล่าว่าต้นประดู่ใหญ่หน้าเมรุ ชาวบ้านถือวิสาสะตอกตะปูแหวนพวงหวีต ครอบลำต้นจึงเกิดปุ่มปมอัปลักษณ์ยังกับปลิงเกาะ “ท่านบอกว่าต้นไม้เจ็บปวดไม่ต่างจากคน ช่วยถอนให้เขา เราเองก็หายปวด” อาจดุนงมาย ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นอุบายอันเข้าที่

อาศัยข่าวกันบาดร แยกกันทำหน้าที่ ช่วงบ่ายเรากลับมานั่งพักคุยที่
ชานกระโจม เงาหัวหินทอดร่มลงพื้นไม้กระดานอันคับแคบ บางทีเรา
ต่างนั่งนิ่งนาน ไม่พูดจากัน มองลมพัดลู่เบาไม้หงิกงอนพื้นดิน แสง
สีขาวสว่างเจิดจ้าทะลุผ่านไปไม้ จากมุมสูงบนเนินเห็นฟ้ากว้างถนัดตา
ชัดสายตาผ่านหม่อมดไม้เขียวระเนน มีเพียงปล่องเมรุขึ้นเสียดแทงที่ดู
แปลกปลอมขัดตา

ต่อมาข้าพเจ้ารับรู้ว่ามีพิธีเป็นเพื่อนสนิทพระอาจารย์ตั้งแต่เรียน
ช่างยนต์ เขาแต่งงานกับสาวยะลาเลยย้ายไปอยู่ที่นั่น เป็นลูกจ้างเก็บ
หอมริมริบานหลายปีกว่าจะเปิดอู่เล็กๆของตัวเอง กิจการรุ่งเรืองดี
ชีวิตมีความสุข ครอบครัวอบอุ่น สามคนพ่อแม่ลูกขึ้นชอบบรรยากาศ
ตอนลูกค้าโทรเรียกออกไปซ่อมรถตามบ้านเรือนกลางปากกลางเขาห่าง
ไกล ชวนไปด้วยกัน เสร็จงานแวะเที่ยว นั่งกินร้านอาหารริมทางผ่าน

ลูกชายคนเดียวเป็นเด็กเรียบร้อย เรียนเก่ง วันที่รู้ผลสอบเข้าคณะ
วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยชื่อดัง พวกเขาอยู่ระหว่างเดินทางกลับ
จากซ่อมรถ ทุกคนตื่นตื่น ยินดี ตั้งใจแวะซื้อกับข้าวเจ้าอร่อยในตลาด
ยะลากลับไปหุงข้าวเลี้ยงฉลองที่บ้าน

ตอนนั่งวางแผนว่าจะกินอะไร เป็นช่วงเย็น เขาขับกระบะสี่ล้อ
ตอนเดียว มีภรรยา นั่งเบียดกับลูกชายตรงเบาะด้านหน้า นับเป็นช่วงเวลา
ความสุข รลวิงผ่านป่าทึบ สิ่งที่ไม่คาดคิดมาเยือน ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก
เขาเพิ่งมาลำดับความในภายหลังว่า เหตุคราวเคราะห์จากความเข้าใจผิดนั้น
นำแรงอัดจากระเบิดที่ฝังใต้พื้นถนน เสียงดังทึบอัดแน่นหน้าอกส่งรล
ลอยกระดอนขึ้น ตกลงมาหงายท้องชี้ฟ้ากลางเปลวเพลิง

ตอนเล่าเรื่องพีลิตีคัมน์น้ำเสียงปกติ หากสังเกตลึกลงดวงตาหลงเหลือร่องรอยปวดร้าวจากการสูญเสียคนอื่นเป็นที่รักทั้งหมดในคราวเดียว ออกจากโรงพยาบาลหลังเกิดเหตุสามเดือนต่อมา เขาไม่ยอมพูดจากับใครอีก นั่งเหม่อลอยกลางเศษซากอะไหล่รถอันกองระเกะ อยู่อ้างจมอยู่กลางแสงสลัวของความหลังขมขื่น ภาพดงามในอดีตลือกหลอนเสียดาย เสียใจ โทษตัวเอง ความโศกเศร้าห่มคลุมชีวิตกว่าเจ็ดปี ความจริงเขาแทบไม่รู้ว่าเจ็ดปีนั้นเป็นอย่างไรด้วยซ้ำ แค่ภาพหม่นมัวเคลื่อนผ่านคลุมเครือ

บางชีวิตเผชิญเคราะห์กรรมจนเศร้าเกินไป เขาเคยคิดลาโลกทั้งที่ไม่รู้ว่าความตายจะพาหนีพ้นความเศร้าหรือไม่ แวบสุดท้ายคิดถึงเพื่อนเก่าอยากกล่าวคำอำลา จึงนั่งรถตู้ประจำทางมาหาใหญ่ “คุยกับท่านสามชั่วโมงจนคิดจะบวช ท่านกลับไม่เห็นด้วย ” พีลิตีเล่า จึงหะนั้นเราต่างกวาดสายตาผ่านหมุยอดไม้จากเงินเขาลงเบื้องล่างตามเสียงพระสวดประทัดระเบิดรัวหลายชุด ตามด้วยควันไฟลอยจากปล่องเมรุ กลิ่นไหม้เอียนตลบคลุ้ง งานศพที่เราไม่มีส่วนเกี่ยวข้องผสมโรงความหดหู่เกินจะกล่าว

ข้าพเจ้าชอบแวต่านักสู้ชีวิตของพีลิตี เปล่งประกายในความแห้งผากเปี่ยมความหวังแม้บางคราวแอบเห็นเขายืนร้องไห้ได้ต้นหัวหิน การมีชีวิตบนโลกมิใช่เรื่องง่ายตายเลย ยิ่งต้องเดินต่อจากความสูญเสียแพ้มดมรูปจะอีกนานเท่าไรไม่รู้ เสียนาทียาวนานสำหรับคนทุกข์ ข้าพเจ้าแสร์มองไม่เห็นยามเขาร้องไห้ หันมองฝืนฟ้า มองเครื่องบินลดระดับลงภาคพื้นดินชวนนึกถึงประสบการณ์จริงครั้งเคยบินผ่านสภาพอากาศเลวร้าย เสียงปะทะโครมครามตั้งเรือเล็กถูกลิ้นตีไถ่แตกเป็นเสียง เสียงครางคำรามเครื่องยนต์ตีฝ่าพายุ ขอเพียงอย่าสลักดับพายุแพ้งกลางคัน ตัวเรานั่งในห้องโดยสารชีวิตที่ยวนั้น

เทียบพีลิตีร์ทุกซ์ข้าพเจ้าค้อยแพบฝ่อลง ตอนจากกระท่อมหลังนั้นมา เขายังเพียรมุ่งมั่นนอนตะปูโดยไม่รู้หรือกว่าส่งต่อพลังอันงดงามมาสู่ ข้าพเจ้าผู้พร้อมออกไปบินผ่านต่อสู้อภัยพาลแห่งชีวิตอีกครั้ง

ผู้โอบกอดความสมบูรณ์พร้อม

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับประชาชน

การिया ยูโซ๊ะ

คืนนั้น ก่อนลูกผมจะคลอดไม่กี่ชั่วโมง ผมนั่งอ่านคัมภีร์บางบทที่อ่านบ่อยๆ ตอนเธอตั้งท้อง แล้วต่อด้วยนิยายหนึ่งร้อยปีแห่งความโดดเดี่ยวของกาเบรียล การ์เซีย มาเกซ จนตึกตื่น จำได้ว่าคืนนั้นผมหลับไปราวตีสองกว่าๆ ในบรรยากาศที่ฟ้าโปร่งอวลอากาศเย็น

ข่าวคราวจากเธอตอนเช้าตรู่วันนั้นบอกว่าลูกคลอดแล้วตอนตีสี่สี่สิบห้า นาที เพียงที่เธอนอนพักอยู่อาบเป็นสีเลือด ส่วนลูกเนื้อตัวเปื้อนเปรอะด้วยคราบน้ำคร่ำเหนียวเหนอะ ในห้องคลอดพิเศษหมายเลขหนึ่ง เธอเห็นลูกเพียงพริบตาเดียว พยาบาลหญิงวัยกลางคนที่คอยหวาดเสียงบ่นตอนทำคลอดเธอรีบแยกลูกให้ไปอยู่ในห้องปลอดเชื้ออะไรสักอย่าง แต่เสียงลูกร้อง แวแว ยังดังติดหูเธออยู่ในห้องนั้น

วินาทีแรกที่รู้ว่าตัวเองกลายเป็นพ่อในช่วงอายุสี่สิบเจ็ดปี ผมรู้และตระหนักได้ทันทีว่าการเป็นพ่อคนนั้นยากเกินจะทำความรู้สึกให้เป็นปกติ ตอนนั้นใจผมฟูฟ่องโตนจนไม่เหลือที่ว่างให้ความรู้สึกอื่นเลยแม้แต่น้อย

นอกจากขอบคุณพระเจ้าด้วยถ้อยคำซ้ำๆ ผมก็ทำอะไรไม่ถูก และเลือกไม่ทำอะไรเลยในเวลานั้น ผมนอนดูรูปลูกสาวคนแรกที่เธอส่งมาให้ดูผ่านการสนทนาทางกล่องข้อความเมสเซนเจอร์ จ้องอยู่อย่างนั้นสำรวจหาความเป็นผมและเธอบนหน้าลูกจนผลอหลับไปกับรูปลูกนอนยิ้มมุมปากในผ้าห่อตัว ตื่นมาอีกทีก็พบว่าหมอนที่ผมนอนหนุนนั้นเปียก

ชุ่มไปด้วยคราบน้ำตา น้ำตาผมอาบหมอนทั้งใบจนเปียกชุ่ม

เธอโทรมาหาผมแล้วสะอึกสะอื้นน้ำตาตก บอกว่าคิดถึงอยากเจอ
อยากกอดลูกเหลือเกิน เธอกลัวลูกจะหิวเพราะยังไม่ได้กินนมเธอจากเต้า
ผมรู้นั่นเป็นข้ออ้างของเธอ หมอห้ามไม่ให้ลูกกินนมและพบเธอในเวลานี้
เหตุผลง่าย ๆ เพราะในตัวเธอมีเชื้อ เธอต้องกักตัวจากโรคที่ข้ามน้ำ
ข้ามทะเลมากัดกินปอดของเธอให้หายดีเสียก่อน เธอแย้งว่าเรื่องนั้นเธอ
รู้ดีอยู่แล้ว แต่แม่ก็คือแม่ เธอแค่อยากเห็นหน้าลูกในระยะเวลาที่สามารถมอง
เห็นได้ด้วยตาเปล่า แต่ทำได้เพียงอดใจรอ

ผมได้แต่ปลอบเธอ บอกว่าอย่างน้อยเธอก็ได้เห็นหน้าลูกแล้วในห้องคลอด
ช่วงเวลานั้นแหละที่ผมโหยหา ผมอยากมีความรู้สึกแบบนั้นเพียงเสี้ยว
วินาทีเพื่อมองดูลูกตัวเป็นๆ ใกล้เคียงๆ แต่พระเจ้าไม่ให้โอกาสนั้นกับคนอย่างผม
ผมอิจฉาเธอมากทีเดียว

บ่ายวันนั้นเจ้าหน้าที่ห้องเด็กซึ่งผมมารู้ทีหลังว่าเป็นคนรู้จักโทร
มาสอบถามว่าเด็กหญิงกาฬิยาใช้ลูกผมไหม ผมตอบว่าใช่ ก่อนเขาจะแจ้ง
ข่าวว่าลูกผมแข็งแรงดี แต่ต้องแยกห้องกับเด็กคนอื่นสักระยะ เขาให้
เหตุผลว่าลูกผมอาจมีเชื้อติดมาจากแม่ แต่ยังไม่ยืนยัน ต้องรอผลตรวจ
อย่างละเอียดก่อนอย่างน้อยสองครั้ง ก่อนวางสาย เขาพูดคล้ายเป็น
คำสั่งญูว่าจะถ่ายรูปลูกส่งมาให้เมื่อมีโอกาส ผมอวยพรให้เขามีโอกาสนั้น
และขอบคุณเขาด้วยเสียงสั้นๆ

คำสั่งญูจากห้องเด็กทำผมตั้งตารอเสียงเตือนจากข้อความ ผม
เปลี่ยนโทรศัพท์ให้อยู่ใหม่หมดเสียงดังสั้น เพิ่มระดับเสียงให้ดังที่สุดเพื่อ
รอการแจ้งเตือนจากห้องนั้นทั้งวัน แล้วผมก็พบว่าการรออยู่เพื่อรอคอย
คำสั่งญูทำให้ชีวิตในวันแรกเริ่มล้มตาดูโลกของลูกนั้นมีค่ากว่าวันที่ผม

เคยใช้ชีวิตมาทั้งชีวิต

วันต่อมา ผมนั่งนำตารีนอยู่ที่โต๊ะไม้้อดเก่าๆ ข้างหนังสือนิยายเล่มเดิมที่อ่านค้างไว้ มองคราบน้ำตาลบนหมอนตั้งแต่แดดยังไม่ส่องดิน เรื่องนี้ผมไม่เคยบอกเธอ ส่วนหนึ่งเพราะคำปลอบโยนที่ผมบอกเธอมันคำค่อว่าผมต้องไม่ชี้แยะ ผมควรทำตัวให้สมผู้ใหญ่เพื่อจะปกป้องเธอกับลูก

เช่นเคย เธอโทรมาหาผมเพื่อเล่าเรื่องที่พบเจอเหมือนทุกวัน บอกว่าไม่มีอะไรแตกต่างกันเลยสักนิด วันนี้ก็เหมือนเมื่อวานและวานก่อน คือเธอยังถูกกักบริเวณอยู่ในห้องกระจก ลูกอยู่ห่างจากเธอเพียงกระจกกั้น เธอหมายถึงกระจกแล้วก็กระจกอีกไม่รู้กี่บานต่อกี่บานที่กั้นเธอกับลูกไว้หลังวางสายจากเธอ ข้อความจากเจ้าหน้าที่ห้องเด็กปรากฏคำขอโทษที่เพิ่งถ่ายรูปส่งมา คำขอโทษพร้อมอโม่จิหน้ายิ้มแนบมากับรูปและวีดีโอ ลูกขยับตัวตุ๊กตุ๊ก ผลตรวจของลูกออกมาแล้ว ลูกปลอดภัยไม่มีเชื้อ แต่หมอยังไม่อนุญาตให้กลับบ้าน

ระหว่างรอวันพบหน้า เธอถามผมว่ามีลูกแล้วยังจะรักเธอไหม แน่นอนผมยืนยันคำเดิมเหมือนครั้งที่เคยสารภาพรักเธอตอนเย็นย่ำวันหนึ่งเมื่อสิบกว่าปีก่อน ผมรักเธอเสมอไม่เคยเสื่อมคลาย ผมสวนคำถามอย่างเดียวกันให้เธอตอบ แต่เธอลังเลเหมือนกำลังควานหาคำตอบพักใหญ่ๆ รักสิ รักเหมือนกัน

จนวันที่หมออนุญาตให้ลูกกลับบ้าน ผมพาแม่ของเธอไปรับลูกด้วยหลานคนแรกของคุณยายนี่ละ ตอนไปถึงโรงพยาบาลผมเหมือนถูกเวลาเร่งให้หรือต่อไปอีก ผมต้องแห่จุมูกตรวจหาเชื้อเพื่อให้แน่ใจว่าลูกจะปลอดภัย สารภาพตามตรงว่าผมกลัวไม้แห่จุมูกอะไรนั่นที่สุด

ผลในใบรายงานระบุชัดเจนว่าผมไม่มีเชื้อเป็อนปอด เจ้าหน้าที่บอกให้ผมเอาใบยืนยันปลอดเชื้อเพื่อไปรับตัวลูก ตอนไปถึงห้องเด็กผมแจ้งว่ามารับเด็กหญิงกาพิยา เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลพากันร้อง อ้อ เป็นเสียงยาวพร้อมบอกว่ากาพิยาแม่นางเอกเพียงสิบสามของเราได้กลับบ้านแล้ว

ตอนกลับไปถึงบ้านผมอุ้มลูกไว้ในอ้อมอก กล่าวสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงกระซิบข้างหูทั้งสองข้างของลูก ตอนนั้นผมน้ำตาไหล จำได้ว่าพอไหลได้แค่นี้ก็หยุดผมก็ปาดน้ำตาทิ้ง ผมมั่นใจว่าลูกไม่เห็นน้ำตาคนเป็นพ่ออย่างผมแน่ๆ ตาลูกปิดสนิทแม้มีน้อยๆ จะขยับปิดปายอากาศ

บ่ายวันเดียวกันกับที่ลูกได้กลับบ้าน เธอโทรมาบอกว่าหมออนุญาตให้เธอลงบ้านได้แล้ว ผลตรวจจากเครื่องเอ็กซเรย์เพิ่งออกหลังจากผมมารับลูกกลับไปไม่นาน เชื้อในตัวเธอตายสนิท แต่จนกว่าจะครบกำหนดสิบสี่วันในอีกไม่กี่ชั่วโมง ข้อแม่เดียวคืออย่าเพิ่งใกล้ชิดหรือให้นมลูก เธอยืนยันหนักแน่นว่าจะไม่ทำอย่างนั้น

ก่อนครบกำหนดห้ามไม่ให้แม่ลูกพบหน้า เธอระวังไม่ให้ผลोटตัวเข้าไปใกล้ลูกอยู่เสมอ จนเมื่อถึงวันที่เธอเฝ้ารอ ลูกก็อยู่ในอ้อมกอดของเธอ เธอบอกว่ากาพิยาหมายถึงความสมบูรณ์พร้อม ผมยิ้มตอบทั้งที่รู้ความหมายนั้นดี ผมอยากบอกเธอว่าความสมบูรณ์พร้อมไม่ใช่แค่ลูก แต่เป็นเธอด้วย เธอผู้เฝ้ากอดความสมบูรณ์พร้อมไว้แนบอ ก สิ่งนั้นแหละคือความสมบูรณ์พร้อมที่ผมรอมาทั้งชีวิต

ความตายผู้เป็นประธานงานวิวาห์

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับประชาชน

ศรายุทธ อินทร์ประยูร

พรุ่งนี้น้องสาวต้องเข้าพิธีวิวาห์ ความตื่นตันใจโซลโคมครอบครัวยุเรา ทว่าความปวดร้าวและหยดน้ำตากระหน่ำซัดที่ใจเธอ

ว่าที่เจ้าบ่าวใช่ใครอื่น คือเพื่อนผมซึ่งเติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก จึงรู้ใส่รู้ฟุ้งกันเป็นอย่างดี เพื่อนคนนี้พูดเก่ง เป็นนักเล่าต๋วยง ผมคิดว่ามันควรเป็นนักเขียนมากกว่ารับราชการ ใช้เรื่องเล่านั่นแหละเป็นสารตั้งต้น ก่อนถ่ายถอดออกมาเป็นตัวหนังสือ ด้วยบุคลิกเช่นนี้ จึงไม่แปลกที่หญิงสาวมากหน้าหลายตามาพัวพัน หนึ่งในนั้นคือเพื่อนสนิทเธอ

น้องสาวนำศิระชะลอนระหว่างเข้าทั้งสอง ก่อนถอนทิ้งเส้นผมตัวเอง กรีดร้องด้วยความเจ็บปวด พร่ำพูดกับตนเองราวคนวิกลจริต เส้นผมสีดำที่หลุดร่วง คืออนุสาวรีย์แห่งความเจ็บปวด ซึ่งความร้าวรานเหล่านั้นได้สะท้อนกลับมายังครอบครัวเรานับร้อยนับพันเท่า พวกเราสามัคคีระงับหยดน้ำตา ซึ่งมักไหลมาทุกครั้งทีหลังแผลหรืออยู่ลำพัง หลบเลี่ยงความจริงด้วยการความหาภาพน้องสาวในอดีต หญิงสาวร่าเริงหลบซ่อนอยู่ที่ใด ใครสักบาทวูลูกสาวชานาผู้ฝันใฝ่รับราชการครู และหวังสร้างบ้านหลังใหญ่ให้พ่อแม่ บัดนี้ เหลือเพียงก้อนเนื้อที่ทุกลมหายใจมิเพียงความเจ็บปวด

การคลุมถุงชนเป็นความหวังดีเดียวที่ครอบครัวเรามองเห็น ใช่ไม่รู้ น้องสาวเป็นทอมบอย ใช่ดูถูกรสนิยมทางเพศของเธอ ทุกครั้งที่ครอบครัว

เราเผชิญหน้ากับคนรักของน้องคนสุดท้าย มีเพียงหยดน้ำตามอบให้แกกัน
แต่ใครเล่าจะเข้าใจการตัดสินใจครั้งนี้.....

แรกเริ่มแพทย์สันนิษฐานว่าน้องสาวเป็นไมเกรน ครั้นอาการไม่ทุเลา
ซ้วยังปวดศีรษะรุนแรงกว่าเดิม แพทย์จึงแนะนำให้ตรวจอย่างถี่ถ้วน
โดยส่งตัวไปโรงพยาบาลประจำจังหวัด นั่นหมายถึงภาระค่าใช้จ่ายใน
การรักษาพยาบาลต้องเพิ่มขึ้น พ่อคิดเรื่องขายนามแม่เริ่มหาช่องทางเงินกู้
ส่วนผมและพี่สาวเริ่มมองหาโรงพยาบาลเฉพาะทาง

ทุกคนในครอบครัวมีกลางสังหรณ์.....

น้องสาวเข้ารับการรักษาด้วยพบสิ่งผิดปกติอยู่ในนั้น ดูเหมือน
สวรรค์จะเข้าข้าง อาการเธอทุเลาลง และดีขึ้นตามลำดับ ซึ่งช่วงเวลานั้น
เอง ว่าที่เจ้าบ่าวและเพื่อนสนิทเธอมาเยี่ยมไข้ เธอยังพูดหยอกล้อคนทั้งคู่
ว่า เมื่อไรจะมีข่าวดี

ระหว่างพักฟื้น อาการเธอกลับแยลง ผลการเอกซเรย์สมองครึ่ง
ล่าสุด พบจุดสีขาวมากมายประหนึ่งดอกเห็ดเกาะกินสมอง และทุกวินาที
หลังจากนี้ คือความเจ็บปวดที่น้องสาวและครอบครัวเราต้องเผชิญ ไม่รู้
ว่าเธออยากตายหรืออยากอยู่ รู้เพียงว่าเธอทรมาณ ความอดทนสำคัญ
จริงหรือ หรือเป็นเพียงเครื่องมือของความเจ็บปวด เพื่อให้มันมีตัวตนต่อไป

เธอต้องอดทนเพื่อใคร เพื่อตัวเอง หรือเพื่อครอบครัว....

เราต่างพูดให้น้องสาวอดทน อาจเพราะต้องการซื้อเวลารอปาฏิหาริย์
และหวังลม ๆ แล้ง ๆ ว่ากำลังใจจะช่วยได้จริง ผมเป็นหน้าหนีน้องสาว

ซึ่งนอนบนเตียงคนไข้ ปล่อยหยดน้ำตายอมแพ้ความอ่อนแอ

ครอบครัวเราปลอมประโลมน้องสาวซึ่งสติสัมปชัญญะเหลือน้อยลง
ทุกทีด้วยอ้อมกอด ปลอบโยนว่าทุกอย่างจะดีขึ้น และสัญญาหากเธอ
กลับมาปกติ เราจะกลับมาทำกิจกรรมร่วมกันเหมือนอย่างเคย

แต่โลกความจริงไม่เล่นด้วย กลับตริ้งตรา ซิ่งพืด และฉายภาพมโน
ทัศน์แง่ร้ายอยู่ในสมอง สมาชิกทุกคนต่างไขว่คว้าการมองโลกในแง่
ดี กวาดต้อนสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาไว้ในอก ก่อนบรรณาการด้วยคำวิงวอนและ
สวดภาวนา

ครั้งอ้อมกอดรวมหมู่สร้างสายสัมพันธ์ความเจ็บปวด พลันหยดน้ำตา
ของสมาชิกครอบครัวก็ไหลรินอาบสองแก้มเป็นธารน้ำตา ก่อนรวมเป็น
หนึ่งเดียวกลายเป็นมหาสมุทรในใจ

หลังวันที่เจ้าบ่าวเห็นสภาพน้องสาวของเพื่อน ก็ประกาศกร้าวอาสา
เป็นสามี เพราะหากปล่อยให้รักษาด้วยสิทธิบัตรสามสิบบาทรักษาทุกโรค
หรือหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า (บัตรทอง) น้องสาวผมคงมีแต่ตายกับตาย
และการเป็นภรรยาข้าราชการนั้น ย่อมเข้าถึงการรักษาที่ดีกว่า ซึ่งนั่น
หมายถึงโอกาสรอดชีวิต

ผมกระซิบบ้างหูน้องสาว ให้้อดรนทนถึงวันพรุ่งนี้ แสงสว่างจาก
ปลายอุโมงค์ปรากฏขึ้นแล้ว.....

งานวิواهر์ถูกจัดขึ้นยังห้องผู้ป่วย โดยมีนายทะเบียน และครอบครัว
ทั้งสองฝ่ายเป็นสักขีพยาน ผมเดินไปกระซิบบ้างหูน้องสาวให้ตื่นจากหลับใหล
บริเวณหัวเตียง เพราะเจ้าสาวไม่ควรชี้เ้า ทว่าไร้เสียงขานรับ ผมเขย่งที่

“วรรณศิลป์อุซเซนิ” ครั้งที่ ๒

๒๒

หยั่งอยู่สู่โลกพาลา จนกว่าอรุณรุ่งราง

หัวไหล่ เรียกชื่อเธออีกครั้ง กลับได้ยินเสียงสะอื้นให้จากแขกทั้งสองฝ่าย
ตอบกลับมา ผมหูอื้อ ใจสั่น หายใจไม่ทั่วท้อง รวากับโลกทั้งใบหยุดหมุน
ผมเขย่าร่างเธอ และยังคงเขย่าต่อไป พร้อมกับตะโกนเรียกชื่อเธอราว
คนเสียสติ โดยที่ไม่รู้เลยว่าตัวเองร้องให้ออกมา กระทั่งแม่เข้ามาโอบไหล่ผม
และพูดว่า น้องไปสบายแล้ว น้องไม่เจ็บปวดแล้ว

รุ่งเข้ามาพร้อมกับความพลัดพราก ทุกคนในครอบครัวได้ยินหยุด
กระทั่งถึงวาระสุดท้ายของชีวิตน้องสาว ผมเองเชื่อว่าน้องสาวก็สู้สุดกำลัง
แต่เมื่อโลกยังคงหมุนไป นำบางสิ่งเข้ามา และพรากบางอย่างไป สิ่งที่
มนุษย์อย่างเราทำได้นับจากนี้ คือยืนหยัดกระทั่งถึงวาระสุดท้ายของตนเอง

รางวัลวรรณศิลป์อุชเชนี
Eugénie Memorial Literary Awards

รายชื่อที่ปรึกษาโครงการ

๑. คุณประยอม	ชองทอง
๒. คุณปวงสรร	ชุมสาย ณ อยุธยา
๓. คุณปรีสุทธิ์	กลั้มพะสุด

รายชื่อคณะกรรมการตัดสิน

๑. คุณเนาวรัตน์	พงษ์ไพบูลย์
๒. คุณอดุล	จันทร์ศักดิ์
๓. คุณขมัยภร	แสงกระจ่าง (บางคมบาง)
๔. คุณจิระนนท์	พิตรปรีชา
๕. คุณชุตินา	เสวิกุล
๖. คุณพิบูลศักดิ์	ละครพล
๗. คุณกนกวลี	พจนปกรณ์
๘. คุณณรงค์ฤทธิ์	ยงจินดารัตน์ (ปะการัง)
๙. บาทหลวงอนุชา	ไชยเดช
๑๐. บาทหลวงอนุสรณ์	แก้วขจร

หัวหน้าคณะกรรมการคัดกรอง

ประเภทกลอนสุภาพ	คุณพินิจ นิลรัตน์
ประเภทความเรียง	คุณนริภ สวัสดิ์รักษ์

อินทรา

ผู้สนับสนุนหลักอย่างเป็นทางการ

จัดโดย

